

Lise: Kikker jeg gennem Nøglehullet? — Ja det er, naar jeg venter paa, at Frøken Margrete skal kalde paa mej. Det gør hun altid før Moderne. Desuden, det er jo der, jeg faar min Opdragelse og lærer hvordan Ordene skal udtales. Men saadan no'et ka' jeg nu inte tale med dej om. Frøken Margrete er altfor entellektuel for dej aa dine Lige. Jeg har osse sagt til Kokkepigen, at det nytter inte Herr Lassen at gaa aa kikke efter hinne. Hun tar ham aldri' i Evighed.

Peter: Hva' æ entellektuel?

Lise: Saa dum han æ inte aa vide dæ.

Peter: Det er nok bedst, at I og jeg, Frøken Murphy, herefter ikke kender hverandre. (Peter gaar stolt bort, Lise slaar med Nakken.)

(Fru Strøm, Frøken Lydia Teck, Fru Rasmussen, Bedstemo'er Klem og Diakon Olde samt Fru From kommer ind. Ernst Lassen og Edith From følger i leende Samtale. Medlemmer af Fremskridtsklubben kommer derpaa ind og indtager deres reservede Pladser. Fru Strøm sidder paa Formandspladsen. Margrete Strøm er Sekretær, Fru From Kasserer.

Fru Strøm (banker med en lille Sølvhammer for at betegne Mødets Begyndelse): Tør jeg udbede mig de ærede Medlemmers Opmærksomhed. Dette Møde, som vi har indkaldt, er intet almindeligt, men et særligt, hvad vel de fleste vide — for at faa et Overblik over, hvor stor en Fremgang med Hensyn til Underskrifterne den Petition har havt, som vi agter at indgive til Byraadet for der at tages under Behandling ved dets Møde sidst i Ugen. Vi haaber, at Byraadet vil godkende og støtte vor Petition og derved vise, at dets Medlemmer er saadanne Mænd, som vor By trygt kan genvælge til samme Embeder ved Valget i næste Uge. Vi vil undlade — med mindre der gøres Indvendinger — at oplæse vor Kasserers Rapport, og vi vil gaa over til det Emne, der i Øjeblikket særligt lægger Beslag paa os. Jeg udbeder mig derfor en Rapport fra Formanden for Petitions-Komiteen, Fru Augusta From. (Fru From rejser sig, hun kan ikke finde sin Lorgnet, søger den allevegne. Tilsidst ser Edith, at den er stukket ind i hendes Kjoleliv og rækker hende den. Det tager nogen Tid at faa den til at sidde fast. Derpaa aabner hun et langt og tæt beskrevet Manuskript. Medlemmerne sender hinanden fortvivlede Øjekast.)

Fru From: Ærede Formand og Medlemmer samt (med et Blik til Diakon Olde) ærede Gæster. Min Rapport er kort, da jeg ikke har til Hensigt at læse hele dette Manuskript op. (Et Lettelsens Suk fra Tilhørerne). Men skønt mit Uddrag er lille nok, repræsenterer det dog en Del trættende og ofte gentaget Arbejde. Petitions-Komiteen har havt ti Møder siden Klubbens Generalforsamling, og vi har været hos 200 Kvinder udenfor vor Klub for at faa deres Underskrift paa Petitionen. Vi maatte gaa to Gange til de 50 og fire eller fem Gange til de 25.

Bedstemo'er Klem (højt): Sikken en Løben omkring.

(Medlemmerne stirrer alle paa Bedstemo'er Klem, og hun sætter sig tilbage i Stolen.)

Fru From: Vi har besøgt alle Forretningskontorer i Byen og alle Forpagtere og Landmænd i dens umiddelbare Nærhed. For at træffe disse Mænd har vi ofte maattet gøre sex à syv Besøg. Alle de Kvinder i Byen, der har Stilling og Indflydelse, har undertegnet vor Petition, og da navnlig alle de skatteydende. Af Mænd har kun 50 undertegnet. Formanden beklager, at Ægtefællerne og Fædrene i denne Kommune ikke synes at samarbejde med os i dette. Vi paa lægger indtrængende enhver Kvinde herinde at anvende den Indflydelse, hun maatte besidde, paa at faa hendes mandlige Slegt og Venner interesserede heri.

Bedstemo'er Klem (højt): Hm. Det er vist ikke saa let.

(Hammeren banker.)

Fru Strøm: Har noget andet Medlem af Petitions-Komiteen enten nogle Kendsgerninger at indbetrette eller Forslag at gøre?

Margrete (rejser sig): Jeg tror, det vilde være heldigt at udpege Moralen af denne sørgelige Redegørelse. De husker jo alle, at dengang vi vilde have vor Skolebygning delvis ombygget, gennemgik vi det samme uendelige Virvar af Taler, af at holde Møder, af at løbe omkring og gøre os gennemgaaende forhadte. Vi plagede Vælgerne, og vi gjorde os ubehagelige for Embedsmændene. Tilsidst fortalte de os elskværdigt og beklagende, at de ikke havde noget Beløb — om end nok saa lille — hvormod de kunde forøge Skolens Udgiftskonto. Umiddelbart efter fik Hr. Sandrup, Fabrikeren, Byen til at betale for en Vej, der løb fra den op til hans Ejendom, en Vej, der kun var til Fordel for ham selv. Moralen heraf er, at hvis man er Vælger eller har Indflydelse paa Vælgerne, faar man alt, hvad man ønsker i denne By uden Ophævelser, men hvis man er Kvinde og et politisk Nul, kan man slide sig op og faar dog aldrig andet end Smil og Løfter.

(En Mumlen af Misbilligelse fra nogle Klubmedlemmer.)

Første Medlem: Hun bliver værre og værre for hver Dag der gaar!

Andet Medlem: Næste Gang vil hun nok have Bloomerdragt paa.

Tredie Medlem: Hun kunde ligesaa godt med det samme danne en Stemmerets-Klub. Alle de gamle Mumier vilde straks gaa ind i den!

(Bedstemo'er Klem applauderer bestandigt Taleren paa det kraftigste. Hammeren paabyder atter Taushed.)

Fru Strøm: Vi har i vor Midte en udmærket Mand, hvis Iver for Religionen vi alle har hørt. Tillad mig at forestille for Dem vort Bysbarn og vor aandelige Leder: Diakon Olde.

(Diakon Olde træder frem med nogen Salvelse. Han stiller sig op og taler i en nedladende Tone.)

Diakonen: Søstre, mine elskelige Søstre, det er en af de mest lykkelige Begivenheder i mit Liv, at det er mig tilladt at forlade min Talerstol og komme ned mellem eder som en Mand og som en Broder. Det er altid en Glæde for enhver Mand at stige ned fra sit Køn og sine Evners Bjerghøjder og vandre gennem de yndige Følsomhedens Dale mellem sine blide Søstre. Min Glæde føler jeg i dette Øjeblik, og desuden interesserer jeg mig for denne Klub og dens Arbejde. Naar har I udrettet noget og manglet min Støtte? Da I arbejdede for at faa et nyt Vandingsstrug til Heste i Storgade, da var jeg med eder med Hjerte og Sjæl. Jeg talte gentagende Gange derfor og —

Bedstemo'er Klem: — fik en rig Enke til at give Truget, saa Mændene slap for at stikke Hænderne i deres Lommer. (Hammeren lyder.)

Diakonen: Jeg var med eder i Aanden, da I ønkede Milepælene malede hvide. Jeg følte en dyb Sympathi syde i mit Hjerte, da I bestræbte eder for at faa en Postkasse hængt ud foran Posthuset, og hvor mektigt bevægedes jeg ikke, da I arbejdede for at faa Skolebygningens Kælder kalket? Disse Ting var ogsaa i høj Grad kvindelige Gerninger. Men i Dag, mine Søstre — i Dag er jeg nødsaget til at beskue eder med mørkt Aasyn, hvor jeg engang —

Bedstemo'er Klem: grinede! (Hammeren.)

Diakonen: — hvor jeg engang smilede; jeg er nødt til at sukke, hvor jeg engang bifaldt, til at kritiserer, hvor jeg engang roste. Søstre, I gør et letsindigt Skridt bort fra eders Slægt som Hustru og Mødre for at neddykke eder i Politikens sydende Hvirvel og Forretningslivets buldrende Strøm, idet I nu prøver paa at indlade eder med Spørgsmaalet: »Dods Kælder.« Hvad enten saadan en Kælder er god eller daarligh for Kommunen, saa er det ikke et Spørgsmaal

for eder. Spørgsmaalet er: Er det eders Sag at vriste ud af Mandens stærke Haand, hvad der tilhører ham: Ordningen af de offentlige Kommuneanliggender og Institutioner? Nej, mine Søstre, eders eget Hjerte vil sige eder, at I er altfor elskelige til at give eder af med saadanne Ting!

Bedstemo'er Klem: Og Mændene vil ikke. Hvad skal vi saa gøre? (Hammeren.)

Diakonen: Hvad er Kvinden, spørger jeg eder? Hun er den yndefulde Rose, den bly Viol, den bløge Blomst, der aander des sødere Parfume, jo mere den trædes paa. Hun er det skøre Kar, skønt at skue, men let at bryde. Hun er den sølverne Maaue, der skinner med den laante Glaus fra Mandens gyldne Sol. Hun er svag, ydmyg, bøjelig, fordringsløs, afhængig, uselvvisk, følelsesfuld, hengiven, tilbagevigende —

Bedstemo'er Klem: Aa, den Stakkel! (Hammeren.)

Diakonen: Manden er Samfundets Knogler og Sener; Kvinden er dets fine, rosenfarvede Hud —

Bedstemo'er Klem (rejser sig høftigt op og siger indigneret): Men hvad da med den gamle Hud i denne By? Hvad bruger Samfundet den til?

(Stor Bestyrtelse blandt Medlemmerne. Nogle taler, andre gestikuler. En eller to trækker Bedstemo'er Klem ved hendes Kjole ned i Stolen igen. Stærke Slag af Hammeren.)

Fru Strøm: Til Orden, mine Damer!

Diakonen: Damen misforstod mig. Jeg omtalte ikke Hud paa en materiel Maade, men paa en figurlig, ukødelig Maade.

Bedstemo'er Klem: Ii, du forbarrende! (Hammeren.)

Diakonen: Manden er Granitklippen, Kvinden det grønne og spæde Græs —

Bedstemo'er Klem: Aa, vi er ikke saa grønne endda! (Hammeren.)

Diakonen: Manden er den stærke Bygning og Kvinden Korset.

Bedstemo'er Klem: Er vi et Kors!?

Diakonen: Hun er et Kors, der peger op mod Himmelen. Kvinden var ikke bestemt til at lade sit Lys skinne offentlig. Snarere var hun bestemt til —

Bedstemo'er Klem: til at gøre alt det haarde Arbejde og ikke faa noget af Æren derfor. (Hammeren.)

Diakonen: Snarere var hun bestemt til at være Faarekyllingen ved Aruen. Saaledes, mine dyrebare Søstre, medens Kvinden maa forsønde Milepæle og sætte Postkasser op, medens hun maa lade male og kalke, saa gaar hun udenfor Naturens Plan, naar hun blander sig ind i Spørgsmaal om vor offentlige Varehuse og Udsalgssteder. Om hun higer efter andet end sine ydmyge Pligter, saa lad hende holde sig til Kirken. Der finder Kvinden —

Bedstemo'er Klem — at hun maa løbe alle Ærinder, skrabe alle Pengene sammen og dog hverken blive udnævnt til Værge eller faa noget andet Embede, som Manden ønsker. (Hammeren.)

Diakonen: Jeg gentager, der finder Kvinden sin sande Arbejdssfære: Derfor, mine Søstre, lad mig tilskynde eder indtrængende til at brænde denne Petition. Dersom I ønsker nogen Forbedring gjort, saa brug den store og ene fornødne Magt I har i Kærligheden og i den indirekte Indflydelse I har paa de Mænd, som er eder nærest og kærest. Kast eders Arme om deres Hals, løft eders elskelige, overtalende Øjne til deres, hvisk eders blide Ønsker i deres Øre, og alt er eders, blot I beder derom.

(Misfornøjet Mumlen blandt Kvinderne.)

Diakonen: Næste Uge er der Valgdag i denne By. Jeg indbyder eder alle til et langt Bønnemøde i min Kirke, for at, medens Mændene er ifærd med at tage aktiv Del i Afstemningen, Kvinderne ydmygt bønfalder Himlen om at give os en god Bestyrelse. Lad mig